

נושאת-מטוסים אמריקאית הושמדה במלחמת-העולם השנייה, משחתת מחכה לניצולים: האם יהיה היס-התיכון חסום?

גבולות וביטחון

אחרי שיתופך הבלוף של „סידורי הביטחון“.
יוציאו האמריקאים את „הפצצה הטובה הגדולה“:
חוזה-הגנה ובסיסים אמריקאיים בישראל

חוזה-הגנה: פיסת-נייר!

בברית-הגנה עם ארצות-הברית, לפי מאמר שפירסם ב"הארץ" ערובה לביטחון ישראל, לאחר נסיגתה. איש ד"ש אחר, אלי אייל, פירסם גם הוא, לפני כשבועיים, מאמר מפורט במעריב, שבו לא רק מנה את יתרונותיה של ברית-הגנה כזו, אלא עוד עמד ותבע, "שנהיה אנו היודים מים". אייל גם מבשר לנו, כי "הרעיון יעלה שוב בקרוב, כאשר חבורת מישפטנים בארצות-הברית, מומחים למיש"ט בינלאומי, ועימם מומחי צבא ומדינה, תסיים את מח"קיה והצעתה לחוזה-הביטחון בין ארצות-הברית וישראל". אשר נערכים כעת "ביוזמת ש.ו. אברמוב, היועץ המדיני של הוועד היהודי-האמריקאי."

יש מקום לחשש, כי סיכויי אישור הרעיון עלידי הקונגרס הם יותר-ממסופקים, ונשלם מחיד כבד ביותר רק עלידי עצם העלאתו. גרועה עוד יותר תהיה העובדה, שעצם אישור הצורך — שלא לומר, אם עוד יופיע כתביעה שלנו — יהיה בגדר הודאה חד-משמעית בכך שכבר אין אנו מסוגלים להגן על עצמנו לבדנו, מפני שכותנו הצבאי איננו מספיק ביטחוננו — כלומר, עצם קיומנו — יוצגו או עלידינו, במז סינו, תלוים בעוצמה הצבאית האמריקאית, ומותגים לחלוטין בגבנותה של ארצות-הברית להפעיל את כוחותיה למעננו, ולפי דרישתנו.

צויה-הברית, "הפצצה הטובה הגדולה": כריתת חוזה-הגנה עם ישראל, תוך הכשחת הקמת בסיסים אמריקאיים כאן.

„להחזיר את הבחורים“

הרעיון אינו חדש, וכבר הועלה לא אחת. היו ניסיונות של דויד בן-גוריון באמצע שנות ה-50, ואולי עוד בירורים או גישושים שעדיין איננו יודעים

שלב זה או אחר של מאמצי-ההסדר עשוייה ממשלת-ישראל לגלות — ולשם שינוי, אולי גם תבין עדיהם ותגדיר היטב, לעצמה ולאחרים — כי תכ"לית המעשים, מצידנו, איננה לתמרון את איש"ף החוצה, או להתבטח יחסים דיפלומטיים עם מדינות-ערב, אלא, בראש-יבראשות, ליצור ולהנציח מצב שבו תהיה יש"ר ראל מובטחת היטב מפני כל איום צבאי ערבי; ורק לאחר-מכן, ובתנאי שלא ייפגע הביטחון הצבאי, מתר יזיה להוציא זמן, מרץ וכושר דיפלומטי על הדברים המישניים — כלומר, על כל יתר הנושאים. לעת-עתה אנו ערדנו מחליקים במורד, העמק תהלך ללועז הפעור — הקייס-מאד, למרות שעדיין לא-מוחש — של מילכוד „השלום-שאיננו-ביטחון“.

מאח

בנימין עמידרור

כמו כל מאמריו של הפרשן הצבאי של „העולם הזה“, מבטא גם זה את השקפתו האישית של הכותב, ומתפרסם כתרומה לוויכוח הציבורי.

הסימן מבשר-הטובה, הנותן תיקוה כי הבנה זו תיכון גם תבוא, יימצא בתחושה הברורה של אירוניות המלווה כבר מוזמן — במידה ידועה, עוד מן הממשלות הקודמות — את ההצעות השונות בדבר „סידורי-ביטחון“; ואפילו אותם שחכמנו הם שהמציאות, כל שנהוץ עתה הוא לבחון „סידורים“ אלה ביתר עמקות, כדי להיווכח שאינם „ביטחון“ כלל, אלא „אנטי-ביטחון“.

דומה שגם האמריקאים מזדעים לאפשרות שבלוף „סידורי-הביטחון“, אשר תוכניותיהם

החיגבוד האמריקאי לצה"ל חייב להיות ערוך לקרב חזק
12-24 שעות מקבלת ההחלטה

ומי לדינו יתקע, שהמנצח בבחירות הבאות לנשיאות ארצות-הברית לא יהיה אותו מועמד, שיתחייב „להחזיר את הבחורים מישראל“, או לחסל את מחויבויותינו כמזרח-התיכון? יש לזכור כי ברית-הגנה, גם משנתמכה, היא דבר אחד, אבל התוכן והצורה של יישומה-למעשה, כנסיבות שונות ומשתנות, הם דבר, העשוי

עליהם. משמעותית יותר, לעניין זה, הן ההצעות של אישים אמריקאיים, שכולן — לפחות, כל הפומביות — הועלו אחרי המלחמה האחרונה. ראשון בהם היה הסנטור לשעבר ויליאם פולברייט.

סמוך מאד לתום המלחמה כבר הציע פולברייט חוזה-הגנה כזה, כערובה עיקרית (מצד אמריקה) לביטחון ישראל האמורה לסגת מכל השטחים. לאחר-מכן, בהודמ" נודת שונות, צץ הרעיון בדברים של הנרי קייסינג'ר — אשר כל רעיון קיים, כולל „בית לאומי לפלסטינים“ (הנחשב, משום-מה, חידוש גדול של קארטר), יימצא במבול ההצעות, ההשערות וההערכות שהשמיע הנשיא קארטר עוד לא הספיק להציע בפומבי אפשרות של חוזה כזה, אבל „מקורות“ שונים בממשלו כבר הציעו גם הציעו, ואפילו הוסיפו פרטים ספציפיים, כמו בסיס בחיפה לצייה-שישי.

במקום שהאמריקאים עדיין מעורפלים, יש מאנשינו האזורים דברים מפורשים, פרופ' אמנון רובינשטיין רואה

מבחינה צבאית, אין חוזה-הגנה שווה את הנייר שעליו יכתב

— שאותן כינסתי תחת השם הכולל „תוכנית קארטר“ — מושתתות עליו, אכן אפשר כי יתי נפץ לרסיסים. למיקרה כזה — וכן להערכתנו, לכל מצב שבו ייראה ההם כי הנחיתה מצוי „השנים“ בהישגיד זרק דרושה דחיפה הגונה אחת (לישראל) כדי לשכנעה להסכים לו, או לכפותו עליה — שמורה במחסני ממשלת אר"י